

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 913/2024
16.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, др Илије Зиндовића, Марије Терзић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драгиша Шћекић, адвокат из ..., против тужене „BANCA INTESA“ а.д. Београд, са седиштем у Београду, Експозитура у Параћину, чији је пуномоћник Софија Илић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1920/23 од 05.10.2023. године, у седници одржаној 16.01.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1920/23 од 05.10.2023. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1920/23 од 05.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину П1 308/21 од 23.12.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да тужили на име увећане зараде за прековремени рад за период од 14.01.2018. године до 30.12.2020. годин исплати укупан износ од 425.247,88 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачни износ од доспелости до исплате, као и да на те износе уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Фонду за пензијско и инвалидско осигурање у Београду, Филијали Ћуприја по прописима који важе у моменту уплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужили на име трошкова поступка исплати 167.705,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1920/23 од 05.10.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. ЗПП.

Тужила је поднела одговор на ревизију.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужене, као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), Врховни суд је утврдио да не постоје разлози за одлучивање о ревизији тужене, као о изузетно дозвољеној. Предмет тражене правне заштите, о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата разлике зараде по основу прековременог рада, о ком праву тужиле су нижестепени судови одлучили уз примену оговарајућих одредби материјалног права, а одлуке су у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда у вези примене одредби члана 53. и 55. Закона о раду, а у ситуацији када је тужила у спорном периоду, на основу налога непосредног руководиоца остварила часове рада дужег од пуног радног времена.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да је ревизија недозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 15.02.2021. године, а вредност предмета спора је 425.247,88 динара.

Чланом 441. ЗПП, прописано је да у парницама из радних спорова ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, ревизија није дозвољена, осим уколико се тужбени захтев односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека према вредности предмета спора побијаног дела, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да ово није парница о радном спору, која за предмет има заснивање, постојање или престанак радног односа (код којих је ревизија увек дозвољена), већ да се односи на новчано потраживање, па како је побијана вредност предмета спора мања од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић